

[Statsministeren.]

politiske områder fremgår regeringens indstilling af den tiltrædelseserklæring, jeg gav over for det høje ting i tirsdags.

Såvel hr. Aksel Larsen som hr. Per Hækkerup var igen inde på spørgsmålet om formandsvalget til folketinget. Jeg vil gerne sige til hr. Aksel Larsen, at man ikke med nogen ret kan drage den slutning, at de partier, som står bag ved det foretagne formandsvalg, på den måde ville give udtryk for, at regeringen ikke ville have tillid til, at en socialdemokratisk formand ville lede loyalt. Vi ville, indtil det modsatte var bevist, møde enhver formand for tinget med den indstilling, at der var tale om en loyal ledelse. Jeg beklager, at hr. Per Hækkerup synes fast besluttet på at gøre valget af folketingets formand til et angreb på socialdemokratiet. Det var en tilsnigelse, når hr. Per Hækkerup i mine betragtninger ville lægge, at jeg skulle mene, at der ikke i socialdemokratiet var personer, der nød respekt og tillid i folketinget. Jeg mener, at der er mange medlemmer både i socialdemokratiet og i andre partier, der nyder tingets respekt og tillid. Det, jeg i al stilfærdighed tillod mig at sige, var, at der ikke efter min opfattelse var nogen tradition for, at vi blandt en række egnede emner skulle være bundet til at vælge formanden af et bestemt parti. Der ligger ikke i valget af formanden noget som helst udtryk for mistillid til andre emner til formandsposten.

Hr. Per Hækkerup sagde, at regeringsdannelsen var udtryk for blokpolitik til højre. Jeg har afvist karakteristikken „blokpolitik“, og jeg skal ikke gå yderligere i enkeltheder med dette, men jeg må understrege, at når socialdemokratiet under de regeringsforhandlinger, vi førte, udtrykkelig sagde, at forudsætningen for socialdemokratiet var, at en regering kom under socialdemokratisk ledelse, så vidste socialdemokratiet på forhånd to ting: man vidste, at dette var i strid med det, der var givet udtryk for igennem valgets resultat, og man vidste, at det ikke var fremkommeligt. Holdningen kan derfor kun tages som udtryk for, at socialdemokratiet rent faktisk ikke ønskede at tage et regeringsmedansvar. Det er forståeligt, om socialdemokratiet ikke gør det, men så kan socialdemokratiet ikke i den omstændighed, at tre andre

partier da søger at danne en flertalsregering, lægge noget som helst i retning af en beslutning om blokpolitik hverken til højre eller venstre. Noget sådant foreligger ikke, og det vil ikke komme til at foreligge. Der vil ikke af denne regering blive ført en politik præget af at være sig selv nok; den vil ikke blive præget af blokpolitik, men af vilje til samarbejde.

Så siger man til mig, at man går ud fra, at denne regering forventer at sidde også ud over 1969; og til oplysning og beroligelse for hr. Per Hækkerup, hvis parti jeg er ganske klar over har brug for en betydelig længere periode til at genvinde sin egen indre balance, kan jeg sige, at det vil ske.

Man spørger så, om der overhovedet intet er aftalt mellem de tre partier. Jo, det er der, og jeg vil gerne sige til hr. Per Hækkerup og til det høje ting i øvrigt, at intet vil blive forholdt folketinget. Det vil, som den højtærede finansminister har sagt, og som jeg selv tidligere har sagt, komme til at fremgå af ændringsforslagene til finanslovsforslaget og af de lovforslag, regeringen i den nærmeste fremtid agter at fremsætte, og det bliver som sagt i alle tilfælde fremlagt på en sådan måde, at partierne får lejlighed til at tage stilling her i salen og i udvalgene til det, der er aftalt imellem regeringspartierne.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Kun en bemærkning til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der sagde, at jeg ikke havde svaret på et af hans spørgsmål, og fornyede dette spørgsmål. Jeg har ikke ønsket at undlade at svare på noget spørgsmål. Det drejede sig om Vietnampolitikken, og når jeg sagde, at Danmarks politik på dette område var uændret, mente jeg, at de spørgsmål, der hørte dertil, dermed var besvaret. Men det ærede medlem ville høre — og gentog spørgsmålet — om disse udtalelser skulle forstås som et råd til den amerikanske regering, og han føjede til, at det at vedtage noget i folketinget eller udtale noget i en erklæring i folketinget om et andet land kaldte han at give et råd. Som led i det smukke udenrigspolitiske samarbejde, der nu rulles op herinde, vil jeg da gerne sige, at i den forstand vil jeg også kalde det at give et råd.